רעה"ת 29036-03-26 בן מוחה מוצפי נ' מדינת ישראל **16 מרץ 2026**

תיק חיצוני: 12850002408

לפני **כבוד השופט אינאס סלאמה**

המבקשת **אוריאן בן מוחה מוצפי**

נגד

המשיבה **מדינת ישראל**

<u>החלטה</u>

לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו בשבתו כבית משפט של ערעור, לפי חוק הפרות תעבורה מינהליות, התשפ"ד-2024 (להלן: "**חוק הפרות תעבורה**") מיום 11.3.2026 בעה"ת 8924-02-26, בגדרה נדחה ערעור המבקשת על החלטת בית הדין לתעבורה מיום 16.2.2026 במסגרת "ערר דוח משטרה" מס' 10-02-26, אשר דחה ערר על החלטה להטיל על המבקשת קנס תעבורה מיום 12.2.2026 לפי הודעת תשלום קנס מס' 12850002408 (להלן: "**הודעת תשלום הקנס**").

דין בקשת רשות הערעור להידחות אף מבלי להיזקק לתשובה. זאת, בהתאם לתקנה 148א לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: "**תקנות סדר הדין האזרחי**"), החלה בענייננו מכוח תקנה 34(א) לתקנות בתי משפט לעניינים מנהליים (סדרי דין), התשס"א-2000, בשילוב עם הוראות סעיף 38(א)(1) לחוק הפרות תעבורה (ראו והשוו גם תקנה 11(א) לטיוטת תקנות הפרות תעבורה מנהליות (סדרי דין בערעור), התשפ"ו-2026), משמצאתי כי הקביעות בהחלטה מושא הבקשה אינן מעוררות שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים וכי מתן רשות ערעור אינו דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ודוק, בהודעת הערעור מטעם המבקשת שהוגשה לבית המשפט קמא, נכלל נימוק אחד ויחיד שעמד בבסיס הערעור, והוא הטענה כי החלטת בית הדין ניתנה "בניגוד מוחלט לתקנות הפרות תעבורה מינהליות (סדרי הדין והמנהל בבית דין לתעבורה), תשפ"ו-2026, ובפרט סעיף 9(1) ממנו עולה כי דחיית הערר על הסף תיעשה ובלבד שניתנה לעורר הזדמנות להגיב", בה בעת שבית הדין דחה את הערר "מבלי שניתנה לח"מ כל הזדמנות להגיב" (סעיף 6 להודעת הערעור).

רעה"ת 29036-03-26 בן מוחה מוצפי נ' מדינת ישראל **16 מרץ 2026**

תיק חיצוני: 12850002408

לציין, כי בהודעת הערעור פורטו נימוקי הערר שנפרשו לפני בית הדין, ובית המשפט קמא אף נדרש אליהם בהחלטתו מושא בקשה זו, אך כאמור הטרוניה שבבסיס השגתה של המבקשת היא על דחיית הערר על הסף מבלי שנדרשה תגובתה לכך.

בכגון דא, קבע בית המשפט קמא, לאחר שהפנה לסעיף 9(1) לתקנות הפרות תעבורה מנהליות (סדרי הדין והמנהל בבית דין לתעבורה) תשפ"ו-2026 (להלן: "**תקנות סדרי הדין**") כהאי לישנא: "עיננו הרואות כי בית הדין רשאי למחוק או לדחות הערר מיוזמתו או לבקשת המשיב. במקרה בו הדבר נעשה לבקשת המשיב, לעורר ניתנת הזדמנות להגיב על הבקשה. בענייננו, כעולה מהודעת הערעור לא הוגשה בקשה מטעם המשיבה ולפיכך לא היה מקום ליתן לעוררת הזדמנות להגיב". פרשנותו של בית המשפט קמא עולה בקנה אחד עם לשונו המפורשת של הסעיף, ומשכך לא מצאתי כי נפל פגם כלשהו בקביעתו זו.

לא זו אף זו, בית המשפט קמא אף נדרש לגופו של עניין, תוך שקבע, כי המבקשת "אינה חולקת על ההפרה שמיוחסת לה. זאת ועוד, בדוח ציין השוטר כי העוררת [המבקשת – א' ס'] פנתה שמאלה בניגוד לתמרור שמוצב מימינה, שנבדק ונמצא תקין טרם האכיפה, וכן בניגוד לחץ על הכביש שמורה לה לנהוג ישר בלבד. העוררת לא הוכיחה כי התמרור הוצב, סומן או נקבע שלא כדין. לפיכך, על פי הוראת החוק, היה עליה לציית להוראותיו. זאת בפרט כשלטענתה היא מכירה היטב את המקום ומודעת לתמרור שהוצב בו". עוד נקבע, כי טענתה של המבקשת, "כי נוכח העבודות במקום לעיתים ניתנת הנחיה בסתירה לתמרור החדש וכי ביום האירוע הבחינה בכלים כבדים בהמשך הכביש ולכן פנתה שמאלה, אינה מצדיקה את ההפרה ואינה משנה את ביצועה", שעה שהמבקשת "לא הוכיחה כי בעת האירוע ניתנה הנחיה בסתירה לתמרור והדבר אף אינו עולה מהדוח, ולכן חלה עליה חובה לציית לתמרור".

קביעות אלה של בית המשפט קמא לגופם של דברים, בדין יסודם. זאת ועוד, לא מצאתי בטענותיה של המבקשת לעניין אי תיעוד המפגש המלא על ידי השוטר, כדי להעלות או להוריד לעניין עצם ביצוע ההפרה המנהלית על ידה, כפי שפורט.

אשר לסמכותו של בית המשפט קמא לדון בערעור מבלי לקיים דיון, נפנה בעניין זה לתקנה 138(א)(1) לתקנות סדר הדין האזרחי, לפיה "בית המשפט שלערעור רשאי לדחות את הערעור בלא צורך בתשובה, אם סבר שאין לערעור סיכוי להתקבל".

בנסיבות אלה, לא מצאתי כי הבקשה מעוררת כל סוגיה משפטית עקרונית, או כי דחייתה תגרום למבקשת עיוות דין.

רעה"ת 29036-03-26 בן מוחה מוצפי נ' מדינת ישראל **16 מרץ 2026**

תיק חיצוני: 12850002408

למעלה מהנדרש אוסיף ואציין, כי על פי סעיף 9(1) לתקנות סדרי הדין, סמכותו של בית הדין לדחות ערר על הסף קמה, בין היתר, שעה "שעל פני הדברים הערר אינו מגלה עילה להתערבות בית הדין". נוכח קביעותיהם של בית הדין ושל בית המשפט קמא, מחד גיסא, ומאחר והמבקשת אינה כופרת בעובדות שביסוד הפרת התעבורה המנהלית שיוחסה לה, הרי שלא נפל כל פגם בהחלטת בית הדין לדחות את הערר על הסף, ואין לומר כי החלטה זו ניתנה בחוסר סבירות או כי נפל פגם בשיקול דעתו של בית הדין, באופן שהצדיק התערבות של ערכאת הערעור.

כאן נדגיש, כי ערעור על החלטת בית הדין לתעבורה בערר שהוגש לפניו, אמור להבחן על פי אמות המידה של המשפט המנהלי. בהתאם, "בית־המשפט המינהלי יבחן בהליך המתקיים בפניו את החלטת הרשות על־פי עילות הביקורת השיפוטית, אך אין הוא משמש ערכאה המחליטה במקום הרשות המינהלית; הוא אינו שוקל את שיקוליה ולא ימיר את שיקול־דעתה בשיקול־דעתו שלו ... כל עוד החלטת הרשות אינה חורגת ממיתחם הסבירות, כלומר כל עוד מדובר בהחלטה שרשות מינהלית סבירה הייתה יכולה לקבל, לא יתערב בית־המשפט בהחלטה... אכן, לעולם לכל בעיה יהיו פותרים ופתרונים אחדים. ייתכן אף שבית־המשפט ייטה אחר החלטה המבכרת פתרון זה ולא פתרון אחר. אך בכך אין כדי להביא את בית־המשפט להחליף את שיקול־דעתה של הרשות בשיקול־דעתו... כך בבית־המשפט הגבוה לצדק, וכך כמובן גם בבית־המשפט המחוזי בשבתו כבית־המשפט לענייינים מינהליים, ובכל ערכאה שיפוטית הנדרשת לכללי המשפט המינהלי" (בר"מ 3186/03 **מדינת ישראל נ' עין דור**, פ"ד נ"ח (4) 754, עמ' 766-767 (2004)).

בהינתן כל האמור, דין בקשת רשות הערעור להידחות, אף ללא שנתבקשה תשובה.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לצדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, כ"ז אדר תשפ"ו, 16 מרץ 2026, בהעדר הצדדים.

אינאס סלאמה, שופט